Amb déu siau, bisbe Jaume

Llegim en el Diari la trista nova de la mort del bisbe Camprodon, l'humil i senzill bisbe Jaume que durant vint- i -vuit anys va regir la nostra diòcesi, i que després d'uns anys de retir en la seva vila natal de Torelló, tornà a Girona , acollint-se a la residència de les Germanetes dels Pobres, juntament amb el que fou el seu fidel secretari, mossèn Josep Padrós, que morí fa uns mesos. La notícia del periòdic anava acompanyada d'un complet historial de la labor pastoral del que fou el nostre bisbe. No cal doncs, insistir-hi. Però el que sí voldria recordar és com es visqué entre els cristians de Girona l' arribada d'un nou bisbe. Molts recordàvem encara el llarg pontificat del Dr. Cartañà, el nostre prelat d'abans de la guerra, dels tres anys de la guerra en l'exili, i de molts anys de després de la guerra, temps difícils en que regí la diòcesi amb molta discreció. Era un bisbe d'abans del Concili. Més immediat era el pontificat del Dr. Jubany, que vingué a Girona quan ja havia participat en algunes sessions del Concili. Se l'esperava com un gran renovador, i efectivament va començar a aplicar el Concili. Però el seu pontificat va ser de pocs anys. Ja quan l'Arquebisbe de Barcelona, Dr. Modrego, el va presentar a Canet de Mar, que aleshores era la primera parròquia venint de Barcelona, va dir textualment «Que Déu us el conservi fins que sigui elevat a un més alt destí». I efectivament, vuit anys més tard, va passar a regir l'arquebisbat de Barcelona, i posteriorment fou elevat al cardenalat.

L'enterrament del bisbe Cartañà, un dia d'agost del 1963, es va fer amb el ritual que regia des de segles. L'entrada del Dr.Jubany, el dia de Sant Josep del 1964, també va tenir l'espectacularitat establerta des de segles. Una i altra d' aquestes solemnitats foren les darreres de la nostra història, amb aquell ritual. L'inici del pontificat de mossèn Jaume Camprodon es presentava d'una forma ben diferent. Amb molta més senzillesa.

Una de les excuses que ell havia al·legat per no acceptar el seu nomenament era que no era canonge, ni havia ostentat cap dignitat catedralícia i que no tenia titulacions acadèmiques. De primer moment ja va renunciar a viure en el palau episcopal. Escollí el seu domicili en un pis d' una casa de veïns. Amb la seva germana i el seu secretari formaren una família més en la ciutadania gironina. Aquest posicionament no tothom el veié amb bons ulls, encara que sí fou considerat exemplar per molts cristians que esperaven canvis en unes formes externes que es vivien en el món eclesiàstic des de segles passats. Com si el temps no es mogués. Per primera vegada el bisbe de Girona es veia pel carrer sense vestir la sotana, encara que sí amb el pectoral com després s'ha generalitzat en tots els prelats. El matí, celebrava la Missa de dos quarts de nou, en el temple dels Pares Cleretians, proper al seu domicili. Concelebraven amb mossèn Padrós i mossèn Cardelús, que anteriorment ja era el que celebrava aquella missa. Un dia en entrar al temple el bisbe es creuà amb el que havia estat capellà de l'hospital de Santa Caterina, aleshores jubilat. El mossèn feu genuflexió per besar l'anell episcopal, com sempre s' havia fet, però el prelat el feu aixecar i l' abraçà.

Un dels primers actes públics al qual va assistir el nou bisbe va ser el de la inauguració de la Fontana d'Or. En el seu breu parlament va començar manifestant que ell no era una autoritat, sinó només el que venia a presidir la cristiandat de Girona. Tampoc considerà oportú procedir a la benedicció de l'edifici, acte que va proposar substituir pel res d'un parenostre.

Davant la novetat que representava aquell modest i senzill prelat, tothom hi feia els seus comentaris. L'escriptor Josep Pla deia que mai havia d'haver deixat de viure en el Palau Episcopal. Però també reconeixia que es creia el que predicava. Un canonge comentava que el nou bisbe es proposava fer content tothom i el que faria seria no deixar content ningú. Un altre capitular considerava que per ser bisbe era massa jove, poc madur i faltat d'experiència.

A poc a poc se l'anà coneixent millor i cada vegada més es pogué comprovar que el que s'havia considerat com a massa avançat i fins i tot una mica irresponsable, no feia altra cosa que el que l' Església postconciliar estava fent.

Resumint, podríem dir que en comparació als pontificats anteriors el bisbe Jaume era menys temut, igual de respectat i més estimat. I potser m' atreviria a dir que moltes sorpreses que el nou bisbe ens donà als gironins en l' inici del seu pontificat es podrien comparar amb les que ha donat al món l' actual papa Francesc.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/12/28/deu-siau-bisbe-jaume/821164.html?utm_source=rss